

Paavo Lipponen, pönäkkä,  
istui hiljaa itseksensä  
suuren pöytänsä takana.  
Mietti vallan siirtymistä,  
tuolle ketkulle kepulle,  
ainaiselle pettäjälle.

Mieli mustana murehti,  
narskutteli hampaitansa,  
väliin silmiään siristi,  
sormet nyrkkiin taivutteli,  
hiki poskille kihosi,  
nenä tiuhaan tussahteli.

Siitä Paavolla paniikki,  
siitä miehen mieli musta  
rikas kamraatti, katala,  
kelkkaansa jo kääntämässä,  
vaikka on tarkasti sovittu,  
yhteishomma ymmärretty.

Paavon kiukku vain kohosi,  
nousi siitä koivillensa  
itseksensä mies kiroili,  
sappeansa kiehutteli.

- Se on saatava jotenkin  
siistimmäksi julkipuoli,  
pestävä puolue söpöksi,  
johtajansa verrokiksi,  
valta saatava takaisin  
kepuleilta, kekkuleilta,  
valtaa eivät vie minulta,  
muista eipä johtajiksi.

- Sauli voisitko vähäsen  
rahakirstuun kurkistella,  
onko syötiksi varattu  
porkkanoita mainioita.  
Nyt on paljon satsattava:  
lapsilisät tuplattava, \*  
eläkkeet heti hyviksi,  
sairastelu ilmaiseksi!  
Rahaa heitellään rutosti.  
Jospa kansa kannattavi?

Sauli nauruhun hörähti,  
viekkahasti virnisteli,  
sitten saatteli sanoiksi,  
tilannetta selvitteli:

- Nyt on tunnelma tukala,  
arkun pohja paistamassa,  
eurot kirstussa vähissä,  
rahat suuret loppumassa.  
Niin kuin muistat vei Sonera  
potin suuren Saksanmaalle,  
on myös maksanut lujasti  
suurten palkkain paisuttelut,  
lisäksi on tuloveroja  
valtavasti pienennetty.  
Miten riittäisi rahoja  
köyhän kansan tuhlailuihin,  
kun jo rikkaatkin poloiset,  
menettävät hyötyjänsä.

Paavo parkaisi pahasti,  
tuli muoto synkemmäksi,  
vihan vimmoissa murahti,  
kiukuissansa kiljahteli.

- Nyt on sosomeit kusessa,  
jos on taalut tuhlattuina,  
kepu kaatavi kumohon  
puolueemme ketkuiluilla!  
Taidan taistotta hakea  
hyvän paikan Brysselistä!

joulukuu -02